

8. 10. 2017 - Hlavní je mít dobré známosti

1. čtení: Kaz 12, 8-14

Píseň: 614 - Vzdávám ti, Bože, chválu svou

Základ kázání: 1Tim 2, 1 - 6

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

mít protekci. Mít dobré konexe, kamarádíčky, kteří mě podrží u policie, před soudem, před šéfem. Být napojen na mocné, aby mě kryli, až budu provádět všelijaké pochybné záležitosti - vědomě i nevědomky. To je hodně důležité v životě! Jinak skončím někde zašlapán, zadupán. Jako nějaký Ježíš z Nazareta...

Jenže ten Ježíš se jako jediný člověk stal prostředníkem mezi námi a Bohem. Jediný naplnil již Kazatelova slova o jediném podstatném pro život: Bál se Boha a plnil jeho vůli. Jako jediný nezhřešil (= nevzepřel se Bohu). Ba dokonce jako jediný plně přijal hrůzu a hloubku lidského hříchu: Každý je před Bohem vinen. Nikdo se nemůže před Hospodinem obhájit. Nikdo není hoden Boží milosti. A tak skončíme všichni v pekle - ne náhodou ho v mnohém ochutnáváme již v časném životě. Ježíš pochopil, proč se máme všichni Boha bát: Protože nás všechny odsoudí. Velice, velice oprávněně.

A tak se rozhodl to změnit. Rozhodl se zemřít jako oběť smíření za všechny lidi. Protože všichni lidé lžou, kradou, podvádí, hněvají se, zabíjejí, neplní své slovo, Boha se nebojí, klaní se svévoli, chtějí hlavně dělat, co chtějí, jsou pyšní, nedrží posvátnost sedmého dne, smilní, dychtí...

Nikdo se nevzpírá Bohu na všechny způsoby (= nehřeší na všechny způsoby), ale každý v mnohém. A proto Kristus ze zahrady v Getsemane neutekl, ačkoli mohl. Rozhodl se nezachránit vlastní život - jak by ve svém lidském, pudovém a evolučním egocentrismu a sobectví měl - ale zachránit všechny ostatní. Místo

aby léčil a učil dál, se nechal zabít. Nespravedlivě. Neoprávněně. Jediný nevinný a bezhříšný za hluboké a takřka beznadějně hříšníky. Za nás.

Tak člověk správně chápe, že život je o konexích. O dobrých známostech. Avšak už většinou nechápe, že záleží jen na jedné jediné konexi či známosti: S trojjediným Hospodinem-Otcem, se synem Ježíšem Kristem, s Duchem svatým.

K čemu jsou politické a rádoby-mocenské lidské známosti? I kdyby nám tady získaly osmdesát, devadesát let hedónsky požívačného, líného, příjemného a sobeckého života? Vždyť takový život skončí úplně stejně jako všechny ostatní a čeká ho stejný Boží soud, který rozhoduje o věčnosti. Co je proti věčnosti pár desetiletí...

Přesto dá většina lidí raději na časný svět a život. Kdepak konexe a známosti s přímluvcem Kristem, natožpak se Stvořitelem světa. Hlavní je ten život podojit, dobře se pomít. Tak se nelze divit, že se lidé bojí smrti i umírání. A ještě více toho, co přijde potom. Drží se zoufale stébla časného života, protože bez známosti s Bohem to na Božím soudu může asi těžko dopadnout dobře.

Naopak kdo se nechá poučit bodcem moudrých slov například biblického Kazatele, ten se bojí Boha. A plní jeho vůli. Kdepak bát se lidí a plnit jejich vůli - vždyť je často naprosto šílená a vedoucí jen ke zkáze. Tak si získává známosti v nebi, získává známé v nejvyšších místech. A začíná chápat, proč není důvod se bát smrti. Naopak proč je dobré těšit se na to, co přijde po ní.

Vždyť tam čeká Boží soud! Soud toho Boha, který za nás zemřel v Ježíši Kristu! Soud toho Boha, který na vlastní kůži poznal vše z lidského života - včetně naší kapacity *nezhřešit*. A i ten Ježíš se tam za mě přimlouvá - teď i až budu předvolán. Tedy pokud jsem si u něj zařídil dobré konexe plněním Boží vůle, jako jí naplnil i Ježíš... Pokud jsem si svévolným životem zařídil opak, pak se oprávněně bojím. A budu bát.

Jenže Ježíšovi nesaháme ani po kotníky nikdo. O to méně pak ti, kteří si myslí opak... Proto jsou pro nás slova moudrých jako bodce. Nikdo nežijeme tak, abychom měli kamarádíčka v Kristu u

Božího soudu. Většinou jen neradi a těžko přijímáme poučení. A tak se bojíme smrti a Božího soudu. Bojíme se umírání a utrpení. Bojíme se chvíle, kdy bude odkryto vše, co tak pečlivě tajíme i sami před sebou - dobré i zlé.

Ale i to je evangelium - dobrá zpráva. My se máme Boha bát! Jen blázen se Boha nebojí. Naopak kdo se Hospodina bojí, nemá strach z lidí. Natožpak z lidského zla a hříchu. Ba se jim směle postaví - místo aby lidskému zlu a hříchu povoloval. Kdo se bojí Boha, usiluje o plnění Hospodinovy vůle, ne své. Ne jiných lidí. A tak si „dělá známosti“ na nejvyšších místech. Alespoň trochu.

A dlužno dodat, že také spolupřináší mnoho dobra do světa. Jak bojem proti zlu, tak vlastní službou a obětí podle Kristova příkladu. A nemusí o tom ani sám vědět.

Protože *je* alespoň ten jeden prostředník mezi Hospodinem a člověkem. Ne protože by ho Bůh potřeboval. Ale kvůli nám. Abychom opustili hloupou a děsivou myšlenku, že Bůh je vzdálený. Že o lidském životě nic neví, a tak nás bude soudit nespravedlivě. Hospodin se vtělením v Kristu nic nového nedověděl. To vše podstoupil kvůli nám, abychom pochopili a viděli, že lze *nehřešit*. Lze plnit to jediné, na čem u člověka záleží: Boha se bát a jeho přikázání zachovávat. Ačkoli nás to bolí jako bodce. A že Hospodin náš život zná mnohem lépe, než my samotní - taky si ho prožil.

Kristus, Syn Boží, Bůh sám, je přímluvcem pro nás - abychom my, hloupí, slabí a sebestřední lidé měli ještě snazší cestu k Bohu. Aby se nám ještě snadněji získávala ta jediná konexe, na které záleží v životě časném i věčném. Abychom se dokázali ještě snadněji vzepřít svévoli, a tak se vzepřít svému vzpírání se Hospodinu (= hříchu).

Stvořitel světa není daleko, ba je až strašidelně blízko. Ale každý, kdo v něho věří, ten pochopil, že jeho vůli je spása *všech* lidí - zejména těch nejhorších z nejhorších. Že Boží vůli je poznání pravdy *všech* lidí - zejména těch nejmocichtivější, nejhoupějších a nejsobečtějších.

A právě proto se takový člověk Boha bojí. Ne kvůli Božímu soudu. Ne kvůli tomu, že Bůh jednou odkryje všechno, co

skrýváme, i to, o čem ani nevíme. Ale protože Hospodin chce zachránit všechny. Stal se jedním z nás, aby *nám* ukázal, že je možné nehřešit. Ba dokonce že je možné být součástí záchrany všech lidí - a tak Božího plánu. A že pokud jí nejsme, je to jen naše chyba. Pochopitelná, vždyť mnoho křesťanů, židů, muslimů a dalších nezná ani těch Deset základních Božích slov, natožpak nějakou lásku k nepřátelům a modlitby za ně. Nebo že se v první řadě máme modlit za vládcy, a za ty, kteří nás pronásledují a nenávidí.

Oprávněně a dobře se Boha bojíme. Hlupákem je, kdo se nebojí. Vždyť právě tato bázeň je prvním krokem k získání té jediné známosti, na které záleží. Právě bázeň před Bohem nám brání v představě laciné Boží milosti. Protože ukazuje jak vzácná Boží milost je, když byla darována skrze prolitou krev jediného nevinného člověka. A navíc prolité právě za hříšné, zlé, svévolné - tedy za všechny ostatní. Za nás.

Kdo se Boha bojí, zachovává jeho přikázání. A s chvěním posvátné bázně se zároveň trochu těší na Boží soud - vždyť tam konečně poznáme pravdu! Konečně uvidíme tvář v tvář našeho Přímluvce a Vykupitele, našeho Stvořitele i Otce. A budeme moci s chvěním posvátné bázně přijmout jeho soud, který nebude lichotivý. Ale bude pravdivý a spravedlivý. Bude dobrý, ačkoli si ledaskdo bude myslet něco jiného. A pokud přijmeme Boží odsuzující rozsudek, pokud se skloníme před Hospodinovou pravdou, nalezneme milost našeho Přímluvce.

Ale pane faráři, to zní, jako bychom to mohli činit už tady a teď...

Amen.

Píseň: 695 - Z přetěžkého kříže